

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΑΥΜΑ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ

Η ΔΙΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Ό,τι πρόκειται να ιστορήσω σ' αυτές τις σελίδες είναι προσωπικά βιώματα που έζησα στην Αφρική διακονώντας ως απλώς υπηρέτης του Λόγου στο Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής στο διάστημα από τον Δεκέμβριο του 1987 μέχρι τον Νοέμβριο του 2006.

Πριν μπω στο κυρίως μέρος του παρόντος βιβλίου πρέπει να διηγηθώ στον αναγνώστη το μεγάλο θαύμα που μου έκανε η Μητέρα του Θεού. Η ακόλουθος ιστορία αποτελεί πραγματικό γεγονός που έλαβε χώρα στο Νοσοκομείο «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ» στην Αθήνα το 1985 και αποτελεί μία ζωντανή μαρτυρία, ότι ο Άγιος Θεός επιτελεί θαύματα, όταν εμείς ειλικρινά πιστεύουμε χωρίς δισταγμούς ή αμφισβητήσεις. Τα όσα γράφονται είναι η προσωπική μου μαρτυρία.

Γεννήθηκα στην Κάλυμνο της 14 Μαΐου 1955 από ευσεβείς γονείς, τον Παντελή Λαμπαδάριο και την Καλλιόπη, το γένος Ζαΐρη. Το 1975 έγινε η κουρά μου ως μοναχού από τον σεβαστό Γέροντα μου Αρχιμ. π. Αμφιλόχιο Τσούκο, σημερινό Μητροπολίτη Νέας Ζηλανδίας. Η κουρά έγινε στην Ιερά Μονή του Αγίου Παντελεήμονος Καλύμνου και μετονομάστηκε «Ευθύμιος». Στις 20 Μαΐου 1980, γιορτή του Αγίου Πνεύματος, χειροτονήθηκα Διάκονος από τον μακαριστό Μητροπολίτη Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας Ισίδωρο Αηδονόπουλο και στις 6 Δεκεμβρίου 1983 προχειρίζομαι στο βαθμό του Πρεσβυτέρου λαμβάνοντας και το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτη από τον Μητροπολίτη Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ. Νεκτάριο Χατζημιχάλη.

Ένα χρόνο μετά από την χειροτονία μου, στο τέλος Νοεμβρίου του 1984, αισθάνθηκα μεγάλους πόνους στη μέση μου. Νόμιζα, ότι οι πόνοι προήρχοντο από υπερβολική κούραση ή είχα κάποιο πρόβλημα με τα νεφρά μου. Στην αρχή δεν έδωσα σημασία. Άφησα το πρόβλημα να περάσει. Δεν το πήρα στα σοβαρά. Νόμιζα, ότι ήταν κάτι το περαστικό.

Αναχώρησα από την Κάλυμνο στις 8 Ιανουαρίου 1985 με σκοπό να δώσω εξετάσεις – χρεωστούσα τρία μαθήματα του πρώτου έτους των Θεολογικών μου σπουδών. Στην Αθήνα μόλις που πρόλαβα να δώσω το ένα από τα τρία μαθήματα που χρεωστούσα. Μέσα σε δύο εβδομάδες, μετά από την άφιξή μου στην Αθήνα τα πράγματα πήραν άλλη τροχιά. Οι πόνοι αυξήθηκαν τόσο πολύ που δεν μπορούσα να βρω ανάπαυση. Το σκώτι πρήστηκε και εγώ ήμουν μόνος μέσα στο διαμέρισμα που είχα ενοικιάσει ακριβώς απέναντι από τη Θεολογική Σχολή.

Για της μέρες εκείνες οι συμφοιτητές μου μ' έχασαν. Κανείς δεν ήξερε τι απέγινα. Οι στενοί και καλοί μου φίλοι άρχισαν να ανησυχούν. Δεν συνήθιζα να χάνω μαθήματα και αυτό ήταν που τους έκανε να ανησυχήσουν πιο πολύ. Ήρθαν στο διαμέρισμα μου ο διάκονος π. Δημήτριος Αργυρός (σήμερα Αρχιμανδρίτης και Διευθυντής της Εκκλησιαστικής Σχολής Βελλά - Ιωαννίνων), ο Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Ράπτης, εφημέριος στο χωριό Άνω Ζάλογγο-Ιωαννίνων, ο Παναγιώτης Σταυρόπουλος, σήμερα Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης της Ιεράς Μητροπόλεως Ισπανίας, ο κ. Θεόδωρος Ζήσης, συνταξιούχος Γεωπόνος, Μαυρέτα Αλεσίου (σήμερα Νικούδη) και άλλοι που δεν θυμάμαι. Η κατάσταση

ήταν πολύ σοβαρή. Όταν μάλιστα τους έδειξα το πρήξιμο του συκωτιού, ο π. Δημήτριος χωρίς δεύτερη κουβέντα πρόσταξε να πάμε σε νοσοκομείο.

Πράγματι, οι καλοί φίλοι μου με πήγαν στο νοσοκομείο των Κληρικών στην Αγία Βαρβάρα (τότε ονομαζόταν Ν.Ι.Ε.Ε.). Κάναμε εξετάσεις, αλλά δεν μπορούσαν να εντοπίσουν το πρόβλημα. Μέρα με τη μέρα η κατάσταση χειροτέρευε. Ενθυμούμαι, ότι ένα απόγευμα θέλησα να κατέβω την σκάλα, αλλά κάτι με εμπόδιζε. Αισθανόμουν μεγάλο φόβο. Δεν μπορούσα να ελέγξω τα πόδια μου. Πίστευα ότι θα έπεφτα. Έτσι, γύρισα στο δωμάτιό μου. Το βράδυ θέλησα να πάω για τη σωματική μου ανάγκη. Εκεί διαπίστωσα ότι η υγεία χειροτέρευε για τα καλά. Πράγματι από εκείνη την βραδιά άρχιζα να χάνω την κινητικότητα των κάτω άκρων. Οι γιατροί άρχισαν να ανησυχούν. Κάλεσαν κάποιο νευρολόγο και εκείνος με συνεργασία κάποιας γιατρού μου έκαναν παρακέντηση. Η γιατρός ήταν εντελώς άπειρη. Ήταν η πρώτη φορά που θα έκανε παρακέντηση. Από τη νευρική της κτύπησε την ρίζα του νεύρου και το δεξί μου πόδι αντέδρασε δυναμικά και με τρομερούς πόνους. Οι πόνοι ήταν αφόρητοι και η ταραχή μου απερίγραπτη, τόσο πολύ υπόφερα που οι άλλοι ασθενείς από συμπάθεια δεν μπόρεσαν να μείνουν άλλο στο κοινό δωμάτιο και βγήκαν έξω. Τα πράγματα δεν ήταν ευχάριστα. Μόλις ο νευρολόγος είδε την σύριγγα είπε, ότι η κατάσταση χρειάζεται νευροχειρουργό.

Στο μεταξύ χρόνο φθάνει στην Αθήνα η αδελφή μου, η Θέμις. Μέχρι την ημέρα εκείνη δεν είχα ειδοποιήσει κανένα από του δικούς μου. Δεν ήθελα να ανησυχήσουν. Μετά από τις παρακλήσεις μ' έπεισαν να με μεταφέρουν στο νοσοκομείο «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ». Θυμάμαι, ότι βγαίνοντας από το νοσοκομείο Ν.Ι.Ε.Ε. τελούσαν Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι. Ήταν η γιορτή του Αγίου Χαραλάμπους (10 Φεβρουαρίου 1985). Έκανα τον σταυρό μου και παρακάλεσα την Παναγία να με προστατεύσει.

Με το ασθενοφόρο φθάσαμε στο νοσοκομείο «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ». Μου έδωσαν αμέσως κρεβάτι σ' ένα δωμάτιο με οκτώ άτομα. Οι εξετάσεις δεν καθυστέρησαν. Με πήραν αμέσως και μου έκαναν μυελογράφημα. Η κατάσταση δεν ήταν τόσο ευχάριστη. Προσπάθησα να συνεργαστώ, όσο μπορούσα, με τους γιατρούς. Μόλις τελείωσαν, συνεδρίασαν κάτω από την προεδρία του κ. Καρβούνη. Η διάγνωση δεν ήταν και τόσο ευχάριστη. Προσβλήθηκα από την σοβαρά ασθένεια μεταστατικού καρκίνου του νωτιαίου μυελού που προκάλεσε την πλήρη παραλυσία των κάτω άκρων. Ήμουν μόλις 29 χρονών.

Μ' έβαλαν σ' ένα δωμάτιο, για να μου πουν τα αποτελέσματα. Εκεί ήμουν μόνος και από το κρεβάτι παρατηρούσα τα διάφορα ιατρικά όργανα. Είχα πλήρεις τις αισθήσεις μου και δεν ήμουν κάτω από την επήρεια κάποιου φαρμάκου. Απλά περίμενα υπομονετικά τα αποτελέσματα. Ξαφνικά ακούω μία αντρική φωνή να μου λέγει:

-«Δεν πρέπει να φύγεις από την Ελλάδα, διότι, η Παναγία θα σε κάνει καλά εδώ μέσα, εάν φύγεις, θα πεθάνεις»!

Στο άκουσμα της φωνής ξαφνιαστήκα και γύρισα το κεφάλι μου δεξιά και αριστερά για να δω ποίος μου μίλησε. Δεν ήταν κανείς στο δωμάτιο. Μονολογούσα και έλεγα:

-«Η φαντασία μου θα ήταν».

Ησύχασα και έβλεπα το ταβάνι του δωματίου. Τότε, μόλις που πέρασαν λίγα λεπτά, η φωνή επαναλήφθηκε για δεύτερη φορά, καθαρά, πεντακάθαρα, όπως και την πρώτη φορά:

-«Δεν πρέπει να φύγεις από την Ελλάδα, διότι, η Παναγία θα σε κάνει καλά εδώ, εάν φύγεις, θα πεθάνεις»!

Δεν πρόλαβα να κοιτάξω ξανά και ένας από τους νευροχειρουργούς μπήκε στο δωμάτιο και μου είπε:

-«Πάτερ, αποφασίσαμε, ότι δεν μπορούμε να σε χειρουργήσουμε εδώ στην Ελλάδα. Υπογράψαμε τα σχετικά έγγραφα. Πρέπει να φύγεις αμέσως είτε για Αγγλία, είτε για Αμερική. Η εκλογή είναι δική σου. Εμείς δεν μπορούμε να σε χειρουργήσουμε».

Εγώ αρνήθηκα και του εξήγησα τι ακριβώς συνέβη προ ολίγου στο δωμάτιο. Ο γιατρός μου είπε:

-«Πάτερ, και εγώ είμαι Ορθόδοξος Χριστιανός και πιστεύω στο Θεό, αλλά εδώ παίζουμε με την ζωή σου. Κάθε δευτερόλεπτο που περνά δεν είναι σε βάρος της υγείας σου, αλλά της ζωής σου. Πρέπει να φύγεις αμέσως».

Τότε, του απήντησα:

-«Όχι, δεν φεύγω. Δεν γνωρίζω τί ήταν εκείνη η φωνή, που μου μίλησε. Αλλά, εάν υποθέσουμε ότι ήταν από τον Θεό, τότε δεν θα την παρακούσω, αλλά θα την υπακούσω και εάν εσείς δεν θέλετε να με χειρουργήσετε, τότε προτιμώ να πεθάνω».

Οι γιατροί δεν είχαν άλλη επιλογή. Προσπάθησαν να με πείσουν μέσω της αδελφής μου και του θείου μου, Γιάννη Π. Ζαΐρη, που ήταν τότε Πρόεδρος Εφετών στην Αθήνα. Η αδελφή μου η Θέμις και μερικοί από της καλούς μου φίλους ήταν πάντοτε δίπλα μου. Ο μακαριστός Καθηγητής μου, Γεώργιος Γρατσέας, ήταν της κοντά μου. Η εγχείρηση έλαβε χώρα χωρίς καμία καθυστέρηση το ίδιο απόγευμα.

Ο θεράπων γιατρός-νευροχειρουργός ήταν ο κ. Κωνσταντίνος Κρασανάκης. Όταν με βάλανε στο δωμάτιο για την μεγάλη εγχείρηση είδα απέναντι μου την εικόνα της Θεοτόκου Μαρίας. Την παρακάλεσα λέγοντας:

-«Παναγία μου, εσύ κάνε την εγχείρηση με τα χέρια των γιατρών».

Η εγχείρηση κράτησε αρκετές ώρες. Όταν ξύπνησα από τη νάρκωση δίπλα μου ήταν ο καλός μου φίλος και συμφοιτητής π. Δημήτριος Αργυρός. Πάντοτε τον χαρακτήριζε το θαρραλέο του φρόνιμα. Μούδωσε κουράγιο. Βρισκόταν δίπλα μου στις πιο δύσκολες ώρες της ζωής μου, όπως και ο π. Κωνσταντίνος Ράπτης και τόσοι άλλοι.

Μετά από λίγο βρέθηκα στο δωμάτιο μου με την αδελφή μου. Οι μέρες περνούσαν και αντιμετώπισα άλλους κινδύνους. Όλα τα εσωτερικά όργανα είχαν παραλύσει. Τίποτε δεν λειτουργούσε κανονικά. Κύστη και έντερα έμειναν παράλυτα και αδρανή. Ευτυχώς που μία νοσοκόμα αντιλήφθηκε το πρόβλημα και πρόσταξε να μου βάλουν καθετήρα, ειδάλλως η κύστη θα σπούσε.

Δεν θυμάμαι πόσες μέρες πέρασαν και με επισκέφθηκε ο ιατρός κ. Κωνσταντίνος Αλεξόπουλος, Παθολόγος-Ογκολόγος και σήμερα Διευθυντής Ογκολογικού Τμήματος Γ.Ν.Α. «Ο Ευαγγελισμός». Μου είπε, ότι θα αρχίσει χημειοθεραπεία και με μετέφερε σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο στο 10^ο όροφο της Β' Παθολογικής. Εκεί έμεινα το περισσότερο διάστημα της παραμονής μου στο Νοσοκομείο. Προϊσταμένη Νοσοκόμα την περίοδο εκείνη ήταν η Δ/νίς Μαρία Κτενοπούλου.

Ήταν μία δύσκολη περίοδος, γιατί κάθε μέρα ευρισκόμουν αντιμέτωπος με τον θάνατο. Ήταν μία πάλη μεταξύ ζωής και θανάτου. Αλλά, ποτέ δεν έχασα την πίστη μου, τις ελπίδες μου ή την εμπιστοσύνη μου στην υπόσχεση του Θεού, ότι θα με κάνει καλά μέσον της Μητέρας Του, την Υπεραγία Θεοτόκο Μαρία, όπως μου αναγγέλθηκε.

Στο μεταξύ χρόνο η αδελφή μου θυμήθηκε ένα όνειρο που είχε δει στα μέσα του Γιαννάρη, αλλά δεν είχε δώσει σ' αυτό σημασία. Είδε την Παναγία ντυμένη ως νοσοκόμα και με κρατούσε στην αγκαλιά της ως βρέφος. Λέγει στην αδελφή μου:

-«Ο αδελφός σου πεθαίνει αυτή την ώρα, αλλά μη φοβάσαι, διότι εγώ θα τον κάμω καλά».

Η Παναγία πήρε στα χέρια της ένα νυστέρι και έκανε δύο εγχειρήσεις. Ακριβώς στα ίδια ακριβώς σημεία που έγιναν και οι εγχειρήσεις μου. Τότε πίεσε τις πληγές και απ' αυτές βγήκε πύο και στο τέλος ένα σκουλήκι. Καθάρισε της πληγές, της έραψε και μετά λέγει στην αδελφή μου:

-«Ο αδελφός σου θα ζήσει, αλλά θα κάνει δύο χρόνια για να περπατήσει ξανά»!

Η Θέμις είχε εντελώς λησμονήσει το όνειρο εκείνο και μόνον όταν πραγματοποιήθηκε η δεύτερη χειρουργική επέμβαση, μετά από μήνες, το ξαναθυμήθηκε.

Το περίεργο είναι, ότι κάθε φορά που ζητούσα από κάποιο επισκέπτη να μου φέρει μία εικόνα, μου έφερναν πάντοτε την εικόνα της Παναγίας της Πορταϊτίσσης του Αγίου Όρους. Έτσι, πίστεψα, ότι ήταν η Παναγία η Πορταϊτίσση που με προστάτευε και της έταξα, ότι,

«Εάν γίνω καλά, θα Την διακονήσω».

Οι μέρες, οι εβδομάδες και οι μήνες περνούσαν και εγώ ακόμη βρισκόμουν στο κρεβάτι του πόνου χωρίς καμία αλλαγή. Οι ασθενείς στο διπλανό κρεβάτι ερχόντουσαν και έφευγαν, και εγώ ακόμη εκεί. Χρειαζόμουν πολύ υπομονή. Παρ' όλο που ήμουν κάτω από χημειοθεραπεία, ο καρκίνος μεταδόθηκε σε άλλα σημεία του οργανισμού (πνεύμονες, συκώτι και αίμα). Από ιατρικής πλευράς δεν υπήρχε ελπίδα. Ο Καθηγητής κ. Αλεξόπουλος, αν δεν επέμενε η Προϊσταμένη Δ/νίς Μαρία Κτενοπούλου, αρνιόταν ακόμα να συνεχίσει την θεραπεία.

-«Είναι άσκοπο να συνεχίσουμε, έλεγε ο γιατρός. Δεν υπάρχει ζωή μέσα του. Το πολύ, μέσα σε δύο ή τρεις μέρες θα πεθάνει. Ας τον αφήσουμε να φύγει χωρίς άλλη ταλαιπωρία».

Μάλιστα, ο γιατρός τηλεφώνησε τον Μητροπολίτη Καλύμνου Νεκτάριο και του ανέφερε, ότι:

-«Η κατάσταση είναι σοβαρή. Το πολύ, Σεβασμιώτατε, το Σάββατο ή την Κυριακή θα έχει κοιμηθεί. Να ετοιμαστείτε να τον υποδεχθείτε».

Ο Μητροπολίτης Καλύμνου Νεκτάριος κάλεσε τους ιερείς της Καλύμνου σε συνεδρίαση. Τους ανάγγειλε τα όσα ο κ. Αλεξόπουλος του είπε και πρότεινε να προετοιμαστούνε κατάλληλα. Ένας από τους ιερείς, ο

Πρωτοπρεσβύτερος π. Ιάκωβος Συριώτης, ζήτησε τον λόγο. Ο Μητροπολίτης του έδωσε την άδεια να μιλήσει. Ο π. Ιάκωβος είπε:

-«Σεβασμιώτατε, δεν νομίζετε, ότι βιάζεστε να βγάλετε συμπεράσματα. Εδώ ο άνθρωπος δεν πέθανε και σχεδιάζετε την κηδεία του. Εάν ο κόσμος μάθει το τι συζητάμε αυτή την στιγμή θα μας κυνηγήσει όλους και εσάς πρώτα θα πετάξει στη θάλασσα. Γι' αυτό, ας περιμένουμε να δούμε το θέλημα του Θεού και μετά ενεργούμε».

Ο κ. Αλεξόπουλος, στο μεταξύ χρόνο, ενημέρωσε την αδελφή μου για την κατάστασή μου και πρότεινε να ενημερωθεί η οικογένειά μου.

-«Δεν υπάρχει ζωή μέσα του», έλεγε.

Ήταν ημέρα Πέμπτη, θα ήταν μεσημέρι και ενώ μιλούσα με την αδελφή μου, ξαφνικά, βλέπω το εξής όραμα:

Βρέθηκα σ' ένα χωριό μέσα σ' ένα απέραντο δάσος. Όλα ήταν όμορφα και καταπράσινα. Από τα σπίτια των χωριανών έβγαιναν κάποιοι με σατανικά πρόσωπα και άρχισαν να μου ρίχνουν βόμβες, χειροβομβίδες και κάθε είδους όπλα. Τίποτε όμως δεν μ' άγγιζε. Όλα έπεφταν γύρω μου χωρίς να με βλάπτουν. Εγώ, τότε είπα:

-«Για κοίταξε! Έρχεσαι στο χωριό να βρεις ησυχία και εδώ πολεμά ο ένας τον άλλο».

Αποφασίζω να φύγω απ' εκείνο το χωριό. Και πράγματι, ενώ έφευγα, βρίσκομαι σ' άλλο χωριό. Η ίδια και χειρότερη κατάσταση. Μονολογούσα ξανά και φεύγοντας από το δεύτερο χωριό κατέβαινα ένα μονοπάτι. Συνάντησα δύο νέους στα λευκά ντυμένους που στάθηκαν απέναντι μου. Τα πρόσωπά τους ήταν αστραφτερά σαν τον ήλιο και τα ρούχα τους πάνλευκα. Δεν μπορώ να περιγράψω με λόγια την ομορφιά των προσώπων τους. Μόλις αντίκρισα κατάματα τον ένα από τους δύο νέους ένοιωσα σ' όλο το σώμα μου κάτι περίεργο. Αισθάνθηκα, ότι περνούσα μέσα από το δικό του σώμα και βρέθηκα σ' άλλο κόσμο, πνευματικό, όπου κανείς δεν ήταν. Αισθανόμουν ζωντανά την παρουσία κάποιου που ήταν αγάπη και ειρήνη. Όλα γύρω μου δένδρα, λουλούδια, φυτά, πέτρες και χορτάρι ήταν από γαλάζιο διαμάντι! Όλα ζωντανό οργανισμοί, αλλά καμωμένα από γαλάζιο διαμάντι! Μάλιστα, από περιέργεια έσκυψα και άγγιξα με την άκρη του δακτύλου μου ένα τριαντάφυλλο και μονολογούσα:

-«Μα, πώς είναι δυνατό νάναι ζωντανό τριαντάφυλλο, ενώ είναι διαμάντι»!

Η αίσθηση εκείνη στο άκρο του δακτύλου μου δεν είχε απομακρυνθεί για πολλούς μήνες. Μετά κοίταξα κάτω και είδα στρώματα διάφορα γεμάτα από ανθρώπους που συζητούσαν μεταξύ τους μέσα σε μια ατμόσφαιρα χαράς και ευτυχίας. Όταν σήκωσα το κεφάλι μου για να απολαύσω ξανά εκείνη την πανέμορφη πεδιάδα, βρέθηκα ξανά μπροστά στους δύο νέους. Κάτι μου λέγανε και εγώ απαντούσα. Δεν μπορώ να θυμηθώ την γλώσσα που μιλούσαμε. Ήταν μία γλώσσα που μιλούσα μόνον εκείνη την στιγμή. Όμως θυμάμαι, ότι ο ένας από τους δύο μου έδιδε κάποιες οδηγίες, γιατί κτυπούσε τον δείκτη του δεξιού χεριού στην παλάμη του αριστερού, όπως κάνομε, όταν δίνουμε οδηγίες σε κάποιο. Όταν συνήλθα από το όραμα βρέθηκα ξανά με την αδελφή την Θέμιδα. Εκείνη, μάλιστα, νόμιζε, ότι ήρθε το τέλος μου και ότι παραμιλούσα, γιατί το κεφάλι μου ήταν στραμμένο προς την εικόνα του Χριστού.

Πρέπει να σημειώσω, ότι ο πυρετός εκείνο το διάστημα και για περισσότερο από ένα μήνα ήταν 42.5 C. Κανένα φάρμακο δεν βοηθούσε στο να κατεβάσει τον πυρετό. Εκείνη την περίοδο για μία ολόκληρη εβδομάδα οι νοσοκόμες μετρούσαν τον πυρετό κάθε μία ώρα. Τι κουραστική εβδομάδα ήταν εκείνη! Κάθε ώρα και θερμόμετρο. Νύκτα και μέρα δεν έβρισκα χρόνο να ξεκουραστώ. Πρέπει να ήταν ένα Σάββατο στα μέσα του Μάη 1985. Ο πυρετός να με καίει και ενώ στις 06:00 το πρωί ο πυρετός ήταν 42.5 C, στις 07:00 π.μ. έγινε ξαφνικά 36.6 C. Η νοσοκόμα έγινε έξαλλη γιατί νόμιζε ότι μετακίνησα το θερμόμετρο.

-«Πάτερ, μου είπε με αυστηρό τόνο, έχουμε κι άλλους ασθενείς να κοιτάζουμε. Βάλτο σωστά αυτή τη φορά»!

Μα, εγώ γνωρίζω και δεν σφάλω στη μαρτυρία μου, ότι το είχα τοποθετήσει σωστά και ήμουν ακίνητος. Η νοσοκόμα βάζει το θερμόμετρο για δεύτερη φορά. Τα ίδια αποτελέσματα. 36,6 C! Φωνάζει την αδελφή μου, την Θέμιδα. Το ξαναβάζει για τρίτη φορά και πάλι τα ίδια αποτελέσματα. 36,6 C! Τότε φωνάζει την προϊσταμένη, Μαρία Κτενοπούλου, και εκείνη αντί να εξετάσει το θερμόμετρο τηλεφωνεί αμέσως τον γιατρό μου, τον κ. Αλεξόπουλο.

Ο γιατρός απουσίαζε εκείνο το πρωινό. Στη τηλεφωνική τους επικοινωνία η κ. Κτενοπούλου του αναφέρει για την απότομη αλλαγή. Εκείνος δεν πίστεψε, αλλά είπε:

-«Κοιτάζτε, αδελφή, αγαπάμε και σεβόμαστε τον π. Παντελεήμονα, αλλά δεν έχει ζωή μέσα του. Μέσα σε δύο μέρες θα πρέπει να πεθάνει. Πρέπει όλοι να το συνειδητοποιήσουμε».

Η κ. Κτενοπούλου και πάλι επέμενε νάρθει να εξετάσει και του είπε:

-«Δεν ξέρω αν πρέπει να πεθάνει ή όχι, είπε, αλλά είναι η μοναδική σου ευκαιρία. Έλα να δεις από μόνος σου. Ο πυρετός εξαφανίστηκε»!

Έτσι, ο γιατρός πείσθηκε και ήρθε στο Νοσοκομείο. Όταν έφθασε, ούτε καν με χαιρέτισε, αλλά όταν ο ίδιος έβαλε το θερμόμετρο και είδε ότι ήταν στα φυσιολογικά όρια δεν πίστεψε στα μάτια του και ξανάβαλε το θερμόμετρο. Στη δεύτερη διαπίστωση, που κράτησε 12 λεπτά, μονολογούσε και έλεγε:

-«Ε, είπαμε ότι πιστεύομε, αλλ' εδώ μέσα παραγίνεται».

Και γυρνώντας στους γιατρούς είπε:

-«Ό,τι έγινε εδώ μέσα δεν ήταν από εμάς. Μόνον ένας Θεός μπορεί να τα κάνει. Αλλά είναι σημάδια για μας. Γι' αυτό εσύ θα κάνεις αυτό, κι εσύ θα κάνεις το άλλο».

Έδωσε τις κατάλληλες οδηγίες στον κάθε γιατρό να ενεργήσει ανάλογα. Το πρωί της Δευτέρας μ' επισκέφθηκε κατά της 08:00 το πρωί. Πρώτη φορά τέτοια ώρα. Κάθισε δίπλα μου και με ρώτησε, το πώς αισθανόμουν.

-«Καλά, γιατρέ μου, απήντησα, δόξα το Θεό, καμιά αλλαγή».

Εκείνος απήντησε:

-«Ξέρεις, πάτερ, εσύ είσαι σαν τον Λάζαρο, αλλά κάπως διαφορετικά. Γιατί εκείνος πέθανε και τάφηκε για τέσσερις μέρες. Εσύ, ενώ πέθαινες, πριν προλάβουμε να σε βάλουμε στον τάφο, πήδηξες έξω».

-«Και, λοιπόν, τι θες να πεις»;

-«Να, το Σάββατο πρωί μεταξύ 06:00 και 07:00 κάτι συνέβη και άλλαξε όλη την πορεία της αγωγής σου και τώρα χρειαζόμαστε να δούμε τι ακριβώς συνέβη».

Εγώ ρώτησα: *-«Τι συνέβη, γιατρέ»;*

Και εκείνος απάντησε: *-«Δεν ξέρω. Αυτό θέλουμε να μάθουμε και είναι η μοναδική μας ευκαιρία να το δούμε, αλλά πρέπει να κάνουμε μερικές εξετάσεις».*

Επακολούθησαν ξανά λεπτομερείς εξετάσεις. Τα αποτελέσματα ήταν θαυμαστά και ενώ τέσσερις φορές έδειξαν κατάμεστο τον οργανισμό από καρκίνο, σ' αυτό κανένα ίχνος δεν βρέθηκε. Το θαύμα πραγματοποιήθηκε.

Το επίσημο ιστορικό υπογεγραμμένο από τον ίδιο τον κ. Κ. Αλεξόπουλο έχει ως εξής:

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ & ΠΡΟΝΟΙΑΣ**

Α΄ Π.Ε.Σ.Υ. ΑΤΤΙΚΗΣ Ν.Π.Δ.Δ.

Γ. Ν. Α. «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ»

ΟΓΚΟΛΟΓΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Αθήνα 11 Νοεμβρίου 2003

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ

Ο ασθενής Λαμπαδάριος Παντελεήμων νοσηλεύτηκε στο Ογκολογικό Τμήμα Β΄ Προπ. Παθολογικής Κλινικής από 07/03/85 μέχρι και 16/07/85. Ο άρρωστος εισήχθη εκτάκτως προερχόμενος από την Νευροχειρουργική Κλινική του νοσοκομείου με εγκατεστημένη παραπληγία. Στην Νευροχειρουργική Κλινική είχε χειρουργηθεί επειγόντως λόγω συνδρόμου συμπίεσης νωτιαίου μυελού στο ύψος του Θ8 αποτέλεσμα της ανάπτυξης επισκληριδίου όγκου. Έγινε αποσυμπίεση και αφαίρεση τμήματος του επισκληριδίου όγκου, η ιστολογική του οποίου έδειξε αμετάπλαστο νεόπλασμα με συγχυτικά στοιχεία, υπενθυμίζοντα τροφοβλαστικό ιστό. Να σημειωθεί ότι, κατά την αντικειμενική εξέταση στο Ογκολογικό Τμήμα, διαπιστώθηκε ευμεγέθης διόγκωση αρ. όρχεος συνηγορητική πρωτοπαθούς νεοπλασματος του οργάνου. Ο κλινικοεργαστηριακός έλεγχος έδειξε μεταστατική νόσο στον οπισθοπεριτοναϊκό χώρο και της πνεύμονες. Ο ασθενής υποβλήθηκε σε συνδυασμένη χημειοθεραπεία με Cisplatin, Vepesid, Bleocin, Vinblastine και συμπλήρωσε πέντε συνολικά κύκλους μέχρι της 19/06/1985 με αποτέλεσμα πλήρη ύφεση της νόσου.

Η όλη αντιμετώπιση του ασθενούς συμπληρώθηκε με εκτέλεση αρ. ορχεκτομής.

Έκτοτε ο ασθενής παραμένει σε πλήρη ύφεση και πλήρη δραστηριότητα.

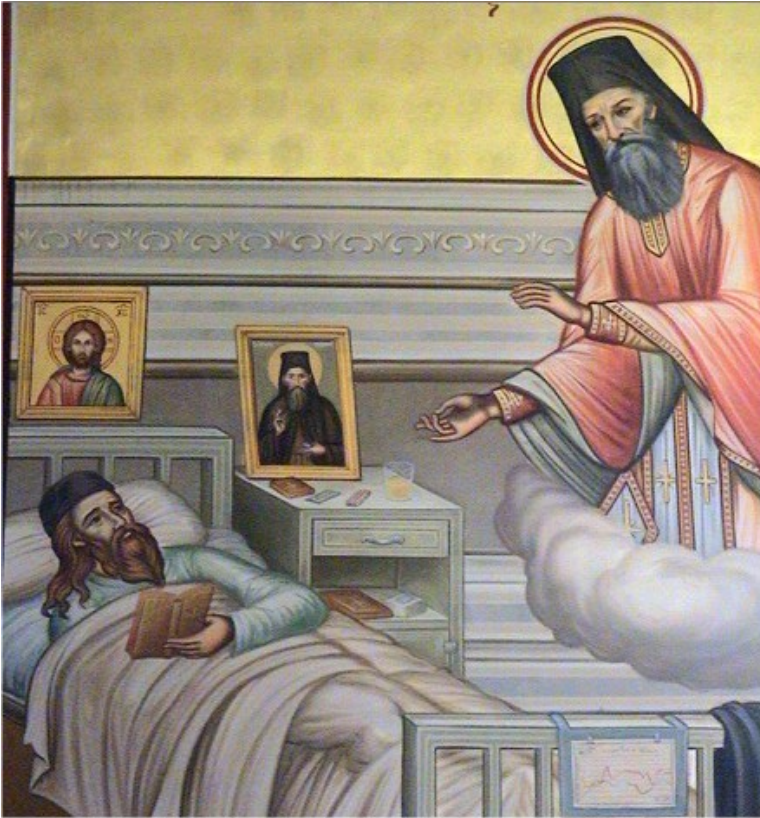
Το παρόν χορηγείται μετά αίτηση του ίδιου για κάθε νόμιμη χρήση.

Κ. Γ. Αλεξόπουλος

Διευθυντής Ογκολογικού Τμήματος

Γ.Ν.Α. «Ο Ευαγγελισμός»

Μετά από το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» με πήραν με ασθενοφόρο και πήγαμε στο Ίδρυμα Αποκατάσταση Αναπήρων στη Χασιά της περιοχής Αγίων Αναργύρων. Εκεί έμεινα ένα ολόκληρο χρόνο 1985-1986 και υποβλήθηκα σε εντατική φυσιοθεραπεία. Η κάθε μου άσκηση και κάθε μου κίνηση ήταν και μία προσευχή στην Παναγία, υπενθυμίζοντάς Την για τη δική Της υπόσχεση, ότι θα με έκανε καλά.

Ο Άγιος Σάββας της Καλύμνου θεραπεύων τον Αρχιμ. Παντελεήμονα Λαμπαδάριο.

Τοιχογραφία του Ιερού Ναού Αγίου Σάββα Καλύμνου.

Έργο, κατά παραγγελία του από Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας, σήμερα Μητροπολίτου Γάνου και Χώρας κ.κ. Νεκταρίου (Χατζημιχάλη).

αδελφή μου Θέμιδα Λαμπαδαρίου, που για δύο ολόκληρα χρόνια, νύκτα και ημέρα, δεν έλειψαν από το πλευρό μου.

Η υπόσχεση της Θεοτόκου ολοκληρώθηκε, γιατί ακριβώς μετά από δύο χρόνια άρχισα να περπατώ και όχι μόνον δεν απέθανα, αλλά η Χάρις του Θεού με καταξίωσε να διακονήσω την Εκκλησία του Θεού στην Αφρική και να γίνω πρώτος Επίσκοπος στην Ιεραποστολική Επισκοπή Γκάνας (Δυτική Αφρική), στη συνέχεια έγινα Μητροπολίτης Πηλουσίου και σήμερα εφησυχάζοντα Μητροπολίτη Αντινόης του Ελληνορθόδοξου Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής.

Στο διάστημα εκείνο αποφάσισα να συνεχίσω να δίδω της εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο, έστω και πάνω σε αναπηρικό καροτσάκι, για να μη υστερήσω από τους συμφοιτητές μου. Μάλιστα, αυτό το οφείλω στην αγαπητή μου φίλη και συμφοιτήτρια, Δίδα Μαυρέτα Αλεσίου (σήμερα κ. Νικουδή), γιατί εκείνη ήταν, που με της απλοϊκές συζητήσεις της πάνω στα θεολογικά μαθήματα, μου άναψε την φλόγα και μου έδωσε κουράγιο για να συνεχίσω. Ζήτησα να μου φέρει τα βιβλία. Σήμερα, εάν ολοκλήρωσα της Θεολογικές μου σπουδές το οφείλω πρώτα στη Χάρη του Θεού και κατόπιν στους αγαπητούς μου φίλους, Δίδα Μαυρέτα Αλεσίου, π. Κωνσταντίνο Ράπτη και π. Δημήτριο Αργυρό, οι οποίοι με βοήθησαν μεταφέροντάς με πάνω στο αναπηρικό καροτσάκι για να δώσω τις προφορικές ή γραπτές εξετάσεις.

Μεγάλη ευγνωμοσύνη οφείλω στους Καθηγητές μου της Θεολογικής Σχολής της Ποιμαντικής Θεολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, αλλά και πολύ περισσότερο στην μητέρα μου και την